

Hope College

Hope College Digital Commons

Van Raalte Papers: 1840-1849

Van Raalte Papers

1847

Essay Entitled, "Landverhuizing," in De Reformatie

Follow this and additional works at: https://digitalcommons.hope.edu/vrp_1840s

The original documents are held in The Joint Archives of Holland. This digitized material is intended for personal research/study only. The original documents may not be reproduced for commercial use in any form or by any means, electronic or mechanical, without permission in writing from [The Joint Archives of Holland](#).

Recommended Citation

"Essay Entitled, "Landverhuizing," in De Reformatie" (1847). *Van Raalte Papers: 1840-1849*. 129. https://digitalcommons.hope.edu/vrp_1840s/129

This Book is brought to you for free and open access by the Van Raalte Papers at Hope College Digital Commons. It has been accepted for inclusion in Van Raalte Papers: 1840-1849 by an authorized administrator of Hope College Digital Commons. For more information, please contact digitalcommons@hope.edu.

1847

Amsterdam, the Netherlands

An essay, entitled, "Landverhuizing," was published in *De Reformatie, Tijdschrift ter Bevordering van Gods Koninkrijk in Nederland*, 3de Serie, IIIde Deel, Amsterdam: Hoogkamer & Compe, 1847, pp. 301-308. The writer is refuting authors of articles in some Dutch newspapers that are critical of the emigration to America. Rev. Albertus C. Van Raalte is mentioned in the essay.

In Dutch; translation by Dr. Henry ten Hoor.

Corrections by Nella Kennedy

Original in the Joint Archives of Holland at Hope College.

DE
REFORMATIE.

T I J D S C H R I F T

TER

**BEVORDERING VAN GODS KONINGRIJK
IN NEDERLAND.**

*Want hier toe arbeiden wy oock, ende worden
gesmadight, om dat wy gehoopt hebben op
den levenden Godt, die een behouder is aller
menschen, [maer] allermest der geloovige.*

1 Tim. IV: 10.

3de Serie. III^{de} Deel.

TE AMSTERDAM, BIJ
HOOGKAMER & COMP^{te}.
1847.

menschen, dat vooral zij, voor wie men bidt, tegenwoordig kunnen zijn, niet gesloten worden. Wij voegen dus van ganscher harte onze opwekking bij die des Heeren CAPADOSE aan de geloovigen in Nederland, om zich te vereenigen tot het gebed voor Israël; doch wij vermanen tevens om *alle* geloovigen te omvatten, en dat niet alleen om hunne jaarlijksche bijdragen te ontvangen, maar ook om hunne dadelijke en dagelijksche medewerking te begeeren; alle sectengeest moet volstrekt worden buitengesloten. Wij ontraden om 's Gravenhage tot het middenpunt te kiezen, maar zouden veeleer daartoe Amsterdam aangewezen zien. In de eerste plaats wordt alles te afhankelijk van den persoon des Heeren CAPADOSE, en dat is niet goed, dat moet die broeder zelf inzien.

Wij voor ons zullen dus voortgaan, om met alle geloovigen, die daartoe willen te zamen komen, voor Israël te bidden en daartoe opgewekt te worden door het lezen der Heilige Schriften. Hetgeen wij zonder jaarlijksche bepaling, elke bijeenkomst als vrijwillige gift bijeenverzamen, zullen wij ten goede van Israël blijven gebruiken, en zoo dit voor Israël nuttig kan zijn, daarmede ook die genootschappen ondersteunen, welke bewijzen leveren in eenen waarlijk Christelijken geest aan Israëls heil te arbeiden. Blijkt het, dat er in Nederland zulk een genootschap tot stand komt, hetwelk niet dienen moet om aan den een of ander eenen naam te verschaffen of te behouden, maar werkelijk toont alleen de eere Gods te zoeken, dan kan dat genootschap op onze medewerking staat maken (*).

(*) Wij maken bij deze gelegenheid weder opmerkzaam op een werkje reeds in 1843 bij de uitgevers van dit Tijdschrift in het licht verschenen, en getiteld: *Der Joden regt op het medelijden der Christenen*. Men zal daarin uit de voorrede kunnen zien, dat er toen reeds vereenigingen tot het gebed begonnen zijn, en die zijn ook geregeld voortgezet te Utrecht en op andere plaatsen, alleen met dit onderscheid, dat niet de laatste, maar de eerste vrijdag van elke maand daartoe is afgezonderd.

LANDVERHUIZING.

Het is niet te ontkennen, dat het spreken over Landverhuizing in den laatsten tijd sterk toeneemt. De dagbladen beginnen er zich mede te bemoeijen, zelfs de Staatscourant breekt nu en dan het stilzwijgen. Het smart ons in sommige dier publieke stemmen zoo weinig opregtheid, zoo veel overdrijving te ontdekken.

Het is duidelijk, dat men er van verschillende kanten op uit is, om de Landverhuizing naar de Vereenigde Staten van Noord-Amerika tegen te werken. Wij vertrouwen, dat sommigen daarbij uitgaan van het denkbeeld, dat degenen, die derwaarts vertrekken, voor Nederland verloren zijn, en dus de vaderlandsliefde het tot pligt maakt, om dit zoo veel mogelijk tegen te gaan.

Geschiedt dit nu door eerlijke middelen, dan hebben wij er niets tegen. Niettegenstaande ons besluit op redelijke gronden gevestigd is, om in vereeniging met een aantal Nederlanders onze woonplaats in de Vereenigde Staten te vestigen, wij zullen er niet hoos om worden, wanneer men er toe komt, om onze Oost-Indische bezittingen te coloniseren, of wanneer men in Nederland middelen van bestaan uitdenkt. Wij wenschen echter, dat niemand zich schuldig make aan overdrijving, dat niemand zich zijdelings of regtstreeks schuldig make aan het opwekken of bevorderen van verkeerde oordeelvelingen over personen, die van oordeel zijn, dat eene verhuizing naar Amerika voor hen het verkieselijkst is.

Men zal ons welligt vragen, of dit dan gebeurt? en wij schroomen niet om deze vraag bevestigend te beantwoorden. Wij moeten er opmerkzaam op maken, niet ten behoeve van hen die vertrekken; dezen zullen zich door zulk geschrijf niet laten bewegen, om van besluit te veranderen, in tegendeel is het eerder dienstig om hen in dat voornemen te versterken.

Wij zullen nu niet spreken over bladen, zoo als de *Kamper Courant*; iederéén heeft de overtuiging, al keurt hij de gevangenzetting van den uitgever ook af, dat dit blad niet veel geweten maakt van beschimping van personen. Wat de publieke bladen betreft, zullen wij nu alleen wijzen op het *Handelsblad* en de *Staatscourant*.

Het *Handelsblad* heeft achtereenvolgend eenige stukken geplaatst over Landverhuizing. De strekking dier stukken is om schrik aan te jagen tegen Noord-Amerika, om te bewegen tot eene verhuizing naar onze Oost- en West-Indische Koloniën. Geschiedt zulks nu naar waarheid, zonder overdrijving, dan kan niemand dit kwalijk nemen. Dit is echter het geval niet; wij treffen er onwaarheid en overdrijving in aan. Wat betreft de Vereenigde Staten van Noord-Amerika, een ieder, die de in het *Handelsblad* gegevene beschrijving gelooft, kan niet anders dan allerlei ellende, jammer, armoede, verstooting, hulpeloos wegwijnen, en eindelijk eenen troosteloozen dood verwachten. Had het *Handelsblad* gewaarschuwd tegen eene verhuizing van afzonderlijke personen, die zich, zonder te weten waarheen, op goed geluk op reis begeven, wij zouden in sommige opzichten den schrijver toestemmen, en wij hebben dan ook tegen zulk een vertrek reeds lang gewaarschuwd. Het was zelfs de aanleiding en drangreden, die ons bewoog om ons met de zaak der Landverhuizing naar Amerika in te laten, nadat wij te vergeefs bij het Gouvernement beproefd hadden om in onze Oost-Indiën plaats te krijgen, om als *vrije* Nederlanders te wonen en te werken.

Het *Handelsblad* kan echter niet onkundig zijn van de werkzaamheden tot vereenigd vertrek, niet van een paar huisgezinnen, maar van honderden personen. Hetzelfde Nummer van 19 November, waarin de stukken over Landverhuizing beginnen, houdt te gelijker tijd het bevestigend bericht in, dat in het voorjaar een duizendtal in vereeniging zullen vertrekken, en dat er reeds stappen ter hunner vestiging aldaar gedaan zijn. Wij kunnen er nog wel bijvoegen, dat deze vereeniging uit eigene middelen zulk eene uitgestrektheid lands kan aankoopen, dat zij eene afzonderlijke plaatselijke of stadsgemeente uitmaakt, welke vrijelijk beschikt over haar inwendig burgerlijk bestuur. In zulk eene gemeenschap kan men

zich in het dagelijksche leven van zijne eigene taal blijven bedienen, men kan er de Godsdienstige bijeenkomsten in houden, en men kan van zijne zeden en gewoonten zoo veel behouden als men goedvindt. Sommige zeden zullen wij echter als ballast van het leven met blijdschap achterlaten.

Wat de wetten betreft, die zijn ons in vele opzichten vreemd; doch de Nederlanders weten over het algemeen ook zoo weinig van de Nederlandsche wetten, dat zij daarin vreemdelingen kunnen genoemd worden. Wat de aanraking met de Noord-Amerikaansche wetten betreft, die behoeft voor zulk eene Kolonisatie zoo weinig te zijn. Als de jaarlijksche geringe belasting betaald is, en men leeft eerlijk en zonder twisting, dan gevoelt men niet dat er wetten zijn; want men behoeft niet bij elke beweging van het leven te vragen, of men wel handelt overeenkomstig de wetten.

Men kent er geen wet op geslagt en gemaal, op deuren, vensters en schoorsteenen, enz. Daarenboven is er in de vereeniging kennis van taal, zeden en wetten van Amerika. Zij, die met goed overleg zich gereed maken om te vertrekken, trachten zich hier reeds zoo veel mogelijk met hun nieuwe vaderland bekend te maken, de taal des lands wordt zelfs reeds door ambachtslieden aangeleerd; en voor een Nederlander is het aanleeren der Engelsche taal geen onoverkomelijke zaak.

De schrijver schijnt bovendien zeer onwetend te zijn ten aanzien van den toestand en de ontwikkeling van het Westen der Vereenigde Staten. In dit geval doet hij dwaas, om als de lucht te slaan, om de menschen bang te maken. Kent hij echter den toestand en de ontwikkeling van het Westen, weet hij b. v. dat de staat Jowa reeds meerdere kleine steden telt, dat men er stoom-, water- en windmolens heeft voor hout en koorn, dat men in de verschillende kleine steden meerdere winkels vindt met de benodigdheden van het dagelijksche leven, dat men er niet behoeft te beginnen met het vellen van geboomten om het land te kunnen bebouwen, dewijl men er genoegzame graslanden heeft, kent hij dit alles, dan doet hij slecht om zulk een ongunstig tafereel van het Westen op te hangen.

Godsdienstige toespraak zal in eene Vereeniging, groot

tendeels uit positieve Christenen bestaande, wel niet ontbreken bij het krank- en sterfbed. Wanneer er reeds van hieruit voor geneeskundige hulp gezorgd wordt, dan zal toch daar wel geneeskundige hulp te bekomen zijn. Er is ja volkomene Godsdienstvrijheid, de Godsdienst van den Kerkbode en van de Groninger School zou er even vrij zijn als in Nederland, hoewel die kerkelijke huspot en die pantheistische Christenverloochening er niet veel bijval zou vinden. Ja, het is zoo, zulke kerkgenootschappen en gevoelens mogen er vrijelijk opgerigt en gepredikt worden, doch zij zouden daar niet staande gehouden worden, zoo als hier, door geld van de schatkist. Een genootschap van grove dweepers, zoo als de Zwijndrechtters en Polsbroekers, zou in Amerika van Staatswege evenzeer geduld werden als in Nederland. Men zou echter in Amerika geen vervolging kunnen instellen, zoo als in Nederland, tegen de belijders der waarheid, welke vroeger de roem van Nederland was, omdat zij met meer dan twintig personen te zamen komen, en dat is de vrijheid, welke den Nederlander kan behagen. En wij behoeven ons niet te beroepen op holle theoriën, waar de geschiedenis spreekt. Men kan ons geen land op de wereld aanwijzen, waar de Godsdienst, zonder de minste ondersteuning van staatswege, zoo bloeit als in de Vereenigde Staten, waar de belijders van verschillende Godsdienstige gezindheden zoo vreedzaam naast elkander staan, waar de Godsdienst zoo veel overwigt heeft op het algemeen. De schrijver van de opstellen in het Handelsblad moge het behagelijk vinden, dat het grootste gedeelte eener natie eene Godsdienst huichelt, waarvan zij het wezen niet heeft, wij en met ons vele Nederlanders achten het verkieslijker, dat die huichelarij niet gevorderd wordt om een fatsoenlijk man genoemd te kunnen worden, maar dat iemand, die geen Godsdienst heeft, zich vrijelijk vertoonen kan zoo als hij is. De schrijver in het Handelsblad begaat bovendien de zothed van te denken aan het oprigten van *bedehuizen* tot Godverzaking, tot Godverloochening. Hij heeft er niet aan gedacht, dat bij Godverzaking en Godverloochening geen *bedehuis* mogelijk is. Zoo gaat het echter, wanneer menschen zich bemoeijen met dingen, waarvan zij geen verstand hebben.

Die schrijver zegt verder dat hij, die zich in het Wes-

ten van Noord-Amerika nederzet, *bijna nooit iets van het vaderland of de aldaar achtergelatene betrekkingen vernemen en evenmin van hen eenig narigt geven kan.* Grover leugen kon er wel niet verzonnen worden, en die leugen, is des te onbeschaamder, daar men uit publiek uitgegevene geschriften weten kan, dat er vele brieven, uit de verschillende gedeelten van het verre Westen, van eenvoudige lieden aan hunne betrekkingen geschreven, hier zijn aangekomen. Er wordt eene geregelde briefwisseling tusschen degenen, die vertrokken zijn, en hunne betrekkingen, die hier bleven, onderhouden. De eenvoudigste landleiden zouden dien schrijver uit ondervinding kunnen antwoorden, gij zijt een leugenaar.

De schrijver zegt verder, dat de landverhuizer *bloot staat aan de rooftogten van de wilde stammen, die nog overbleven.* Dit heeft hij misschien gelezen in een boek uit de vorige eeuw. Kende hij den tegenwoordigen toestand, hij zou zulke onwaarheid niet ter nederschrijven, en zoo hij die kent, dan is hij weder ter kwader trouw. Geen Landverhuizer kan zich buiten het afgemeten congresland nederzetten, en veel verder dan dat afgemeten land zijn de militaire grensposten, om tegen de rooftogten van overgebleven wilde stammen te waken. Van weggelopen slaven uit andere Staten, waarvan die schrijver ook nog spreekt, heeft men in het Westen van Noord-Amerika minder last, dan in Nederland van de meer en meer talrijk en onbeschaamd wordende bedelaars. Waar men zich met eene eenigzins verstandige keus nederzet, daar kan men verzekerd zijn op weinige uren afstands weder eene reeds vroeger bewoonde plaats aan te treffen, waarmede de gemeenschap wegens de menigvuldige rivieren en riviertjes zoo gemakkelijk is voor den ruilhandel. De schrijver, wie hij ook zij, (wij zouden zijnen naam wel willen weten), behoeft er niet op te rekenen, dat wij ons door zijn leugenachtig en overdreven geschrijf zullen laten afschrikken. Het is geen ligtvaardigheid, geen gekwetste eigenliefde, maar volstreckte overtuiging, waardoor wij gedrongen worden, en zulke opstellen, als die van het Handelsblad, bevestigen ons nog des te meer. Ook hier geldt de spreuk: die te veel bewijst, bewijst niets.

Zooals het met de beoordeeling van Noord-Amerika is, zoo is het ook met hetgeen de schrijver ten aanzien

van onze Oost- en West-Indische bezittingen er tegenover stelt. Bij het lezen van die uitnemend gunstige beschrijving kwam onwillekeurig de gedachte bij ons op, of de schrijver dezer stukken niet met opzet zoo vele handtastelijke onwaarheden heeft opeengestapeld, opdat de domste lezer zou zeggen, hij meent het niet, opdat een ieder zoo duidelijk de onwaarheid zou opmerken, dat hij den indruk ontvangt, dat de eigenlijke bedoeling des schrijvers juist is, om van onze Koloniën af te trekken en naar Noord-Amerikā te dringen. Men heeft wel eens meer zoo gehandeld, b. v. ERASMUS in zijnen *lof der zotheid*; MARIX VAN ST. ALDEGONDE in zijne *Bijenkorf*.

Wanneer dit echter de bedoeling van den schrijver geweest is, dan moeten wij de opmerking maken, dat ofschoon zulk eene manier in afgetrokkene zaken geoorloofd moge zijn, dezelve onverschoonlijk is in dingen van zulk eene dadelijke, practicale strekking. Er zijn altoos menschen, die het in ernst opnemen, en al waren dit slechts weinigen, wanneer zij er zich door lieten misleiden, de schrijver in het Handelsblad zou er de schuldige oorzaak van zijn. Een Handelsblad moet zich toelleggen op het voortbrengen van zulke hoofdartikelen, wier inhoud getuigenis geeft van onpartijdigheid, waarheidsliefde, en vooral kennis van zaken. De kennis van den toestand en de ontwikkeling van het Westen der Vereenigde Staten kan voor den handelstand van de grootste nuttigheid zijn en worden.

Ook de Staatscourant, die ons de belangrijkste Staatszaken verzwijgt, tot dat iedereen ze reeds van elders weet, geeft tusschenbeide staaltjes, dat derzelve redactie ook denkt aan de landverhuizing. Zoo troffen wij weder dezer dagen een bericht van eenige teruggekeerde landverhuizers uit Tubbergen in Overijssel, die in Amerika alles verloren hadden en arm zijn teruggekeerd. Wij vinden het uitnemend, dat de Regering door middel van het Staatsblad, wenken en besturingen aan de inwoners van Nederland geeft. Wij moeten echter zulk eene handelwijs als deze, in een regeringsblad afkeuren. Al is dat verhaaltje van die weinige menschen waar, dan vragen wij: wat is de oorzaak, dat zij alles zijn kwijt geraakt? Hiernaar had de Regering in de tegenwoordige omstandigheden dadelijk onderzoek moeten laten doen.

Wij verwachten dat er meerderen van hen, die vertrokken zijn, zeer ongelukkig zullen uitkomen, dewijl zij eigenzinnig zijn en niet wilden luisteren naar goeden raad. Die zich zonder kennis van zaken, met verwerping van goeden raad, eigenzinnig in iets begeeft, waarvan hij geen verstand heeft, wordt in Nederland even goed bedrogen door anderen als in Amerika. Zal men b. v. omdat de Heer BOURGICUS zich arm gemaakt heeft met diligence-ondernemingen en heiontgunningen, dit voorbeeld aanvoeren, om den indruk te geven, in Nederland kan men zich niet inlaten met vervoermiddelen of landontginning, of men wordt doodarm. Deed onze Regering zoo als de Belgische, en liet zij door haar gezantschap in Noord-Amerika persoooneele onderzoekingen in de verschillende Staten in het werk stellen, en gaf daarvan mededeeling in de Staatscourant, dan zouden wij dat Staatsblad nog eens met belangstelling in de hand nemen, terwijl men het nu bijna algemeen als eenen onnutten plaatsinnemer op de tafel beschouwt. Zulke artikeltjes in het regeringsblad geven ons den indruk van eene poes, die doet als of zij niets opmerkt, doch tusschenbeide beproeft, om met de nagels een klaauwtje te geven. Neen zulke manieren, als van het Handelsblad en de Staatscourant, zijn niet loijaal en roijaal, zij verraden geen edel en eerlijk karakter, en wij zouden ongaarne daarin zien eene vertegenwoordiging van den Nederlandschen handel of van den Nederlandschen Staat.

Zoo als het met de dagbladen staat, zoo is het ook gesteld met andere stemverheffers, doch die als echte nachtuilen zich in het duistere der naamloosheid verbergen. Zoo zagen wij dezer dagen in het Handelsblad de herhaalde aankondiging van een werkje, gerigt tegen het alom verspreide geschrift van de predikanten BRUMMELKAMP en VAN RAALTE, en daarboven een werkje over den beruchten STEPHAN. Wij zijn niet zoo onnoozel, om niet reeds uit zulk eene plaatsing op te maken, dat men ten doel heeft, om eenige gelijkheid te zoeken tusschen den bedrieger van zich zelven en van anderen, STEPHAN, en de beide bovengenoemde predikanten en welligt nog andere ongenoemden. Wij moeten echter ook zulk eene handelwijs ten strengste afkeuren. Wil iemand tegen iemands stellingen of handelwijs in het strijdperk treden, laat hij

het ridderlijk, laat hij het eerlijk, laat hij het open doen. Meent iemand in BRUNNELKAMP, VAN RAALTE, of SCHOLTE, of in iemand anders, eenen tweeden STEPHAN te ontdekken, laat hij het openlijk zeggen, doch tevens de gronden, de overtuigende bewijzen bijbrengen. Dat STEPHAN, de bedrieger, met sommigen zijner aanhangers naar Amerika gegaan is, en daar als bedrieger openbaar werd, is immers geen bewijs, dat een ander, die naar Amerika gegaan is, gaan wil, of reist in gemeenschap met anderen, insgelijks een bedrieger is.

Neen, alle onedele maatregelen en overdrevene en leugenachtige voorstellingen zullen medewerkers, om elk oprecht mensch, en vooral elk oprecht Christen, nog afkeeriger van Nederland te maken, nog sterker te doen verlangen om elders eene wijkplaats te vinden, waar men ten minste geen ooggetuige behoeft te zijn van den meer en meer naderenden ondergang van dezen eertijds zoo bloeienden Staat.

EVANGELISCHE KERKEN

IN

NOORD-AMERIKA.

PROTESTANTSCH E EPISCOPALE KERK.

De Protestantsche Episcopale Kerk van de Vereenigde Staten ontleent haren oorsprong van de Anglikaansche Kerk. Niet alleen is zij hare dochter, maar daarenboven «is zij, na Gode, aan haar verschuldigd hare eerste opvoeding en de zorgen, welke hare kindschheid beschermde (*).» Zij belijden dus beiden dezelfde leer. Hare kerkelijke plegtigheden en formulieren zijn dezelfde, behalve eenige veranderingen, welke de Kerk van Amerika na onze revolutie gemeend heeft daarin te moeten maken. Het zal niet noodig zijn hier bij te voegen dat, in onderscheiding van de moederkerk, het episcopaat in de Vereenigde Staten noch door de wet vastgesteld, noch bezeldigd is, en dat het geenerlei politiek gezag bezit, noch eenig burgerlijk voorrecht geniet.

Zie hier de punten, waaromtrent de Episcopalen van Amerika in de Anglikaansche liturgie eenige veranderingen gemaakt hebben: 1°. is het geoorloofd het formulier der absolute te verkorten, hoewel men hetzelfde over het algemeen in de practijk zoo nog al behoudt; 2°. heeft men het geloofsformulier van ATHANASIUS weggelaten; 3°. is de bedienaar bij de toediening van den

(*) Voorrede van de Amerikaansche Liturgie (Book of Common Prayer).

THE
REFORMATION

- - - 0 - - -

Periodical

for

THE DEVELOPMENT OF GOD'S KINGDOM

IN

THE NETHERLANDS

3rd Series Part III

at Amsterdam by
Hoogkamer & Comp.

1847~~7~~

Handelsblad and the Staatscourant.

EMIGRATION

It is not to be denied that speaking of Emigration in recent times draws interest. The daily papers are beginning to be concerned with it, even the State journal breaks its silence now and then. It hurts us to discover in some public voices so little ^{honesty} ~~correctness~~ and so much exaggeration.

It is clear that from various points of view the objective is to work against emigration to the United States of North America. We believe that some are possessed of the idea that those who emigrate there are lost to the Netherlands and thus make it a patriotic duty to work against it as much as possible.

If this is done honestly we have no objection. Nevertheless, our decision is based on reasonable grounds to establish our dwelling in the United States together with a number of Netherlanders, and we will not get angry about it when the idea is advanced to colonize our East-Indian possessions, or when ^{one thinks that means} ~~means~~ of existence in the Netherlands are ~~thought about~~. We wish, however, that no one should become guilty of exaggeration, that no one, directly or indirectly ^{is accused of} ~~become guilty about the encouragement or development of wrong judgments of people who are of the opinion that emigration to America is a fair choice.~~

[302] We will be asked if this happens, and we will not be afraid to answer this question affirmatively. We must point this out, not in the interest of those who ~~who~~ leave; these will not let themselves be influenced by such writings so as to change their decision; on the contrary, it is more likely to strengthen that intention.

We will not speak about such papers as the Kemper Courant; everyone has the conviction, even though he pays no attention to the prison setting of the publisher, that this paper does not show much conscience about the abuse of people. Concerning public papers, we will refer only to the Handelsblad and the Staatscourant.

The Handelsblad has published certain pieces about Emigration in the past. The intent of those pieces is to arouse fear about North America, to influence an emigration to our

East- and West-Indian Colonies. If this is done in the interests of truth, without exaggeration, then no one can find fault with it. But this is not the case; we encounter untruth and exaggeration in them. As concerns the United States of North America, anyone who believes what he reads in the Handelsblad can expect nothing but misery, tragedy, poverty, rejection, ^{helplessly} pining away and finally a comfortless death. If the Handelsblad had warned against the emigration of special people who trusted to luck for the journey without knowing where they were going, we would in some respects agree with the author, and we have already for a long time warned against such a venture. It was really the ^{reason} ~~introduction~~ and motive which moved us to become interested in the Emigration to America, after we had unsuccessfully checked with the Government to get an East-Indian place to live and work as free Netherlanders.

The Handelsblad cannot be ignorant about the activities of group emigration, not of a couple of households, but hundreds of people. The same Number of 19 November, in which the articles about emigration begin, ^{includes} has at the same time affirmative information that in the Spring a thousand will emigrate together and that arrangements have already been made for their settlement. And we can add that this group with its own means can buy extensive land so that they can establish a separate ^{local} place or civic unit ^{with free control of} ~~which is nicely appropriate to~~ their internal civic government. In such a society one can continue to serve in his daily life with his own language, one can hold his

[303]

?)

religious meetings in it, and one can preserve his morals and usages as much as he desires. Some manners we will very likely leave gladly behind as ballast.

What concerns the laws, they are in many respects strange, but Netherlanders generally know so little about Dutch laws that they could be called strangers there also. What concerns the contact with American law, it needs to be very little for such colonization. When the slight annual tax is paid and one lives honestly without quarreling, then one feels as though there are no laws because one does not in every circumstance need to ask if he is living lawfully. One does not know a law on ~~family and head-of-family~~ ^{killed meat and grinding tax}, on doors, windows and chimneys, etc. Besides there is in the society a knowledge of language, morals and laws of America. They who with good judgment have prepared to emigrate try to understand their new fatherland as much as possible. The language is learned by artisans apprentices, and for a Netherlander the learning of English is not an impossible matter.

Besides, the writer seems quite ignorant of the condition and development of Western United States. In this respect he is foolish, beating at the air, to scare the people. If he knew the condition and the development of the West, if, for instance, he knew that the State of Iowa already has ^{a number of} ~~more~~ villages, that there are steam-, water- and wind-mills for lumber and grain, that there are in the many different small towns more stores with the necessities of daily life, that it is not necessary to begin with the bark of trees to be able

4

to farm the land, while there is plenty of pasture-land; if he knew all this then he does badly to describe such a disgraceful portrait of the West.

[204] Religious conversation in the Society, composed mostly of positive Christians, will not be absent from the sick- and death-bed. Already now whenever there is need for help with the means of healing, then certainly help will be possible to get. ^{here} There is complete freedom of worship. ^{Religion} Worship of the Kerkbode and of the Groninger School would be as free as in the Netherlands, but that ecclesiastical stew and that pantheistic ^{Christ-denying} anti-Christianity would not find much approval. Yes, it's true; such religious groups and feelings may be freely organized and preached, but they would not remain active, as they are here, with money from the treasury. A society of rough fanatics, such as the Zwijndrechtters and Polsbroekers would be tolerated in America as they are in the Netherlands. However, in America there would be no persecution as in the Netherlands against those who professed the truth, which was once the boast of the Netherlands because they met with more than 20 people, and that is the freedom that the Netherlanders can delight in. And we don't have to ^{appeal to} depend on empty theory where history speaks. No one can show us any country in the world where worship without the least support from the State blossoms ⁱⁿ as it does in the United States where adherents of so many religious groups exist together peacefully, where worship has so much influence on the general public.

The author of the essays in the Handelsblad might find

it pleasant that the largest part of a nation pretends to a religion in which they have no part, we, and with us many Netherlanders consider it a better choice that the hypocrite is not encouraged to be called a decent man, but that anyone who has no religion can reveal himself as he is. The writer in the Handelsblad also creates the foolishness of thinking about organizing houses of prayer concerned with the forsaking and denial of God. He has not thought that where God is forsaken and denied no house of prayer is possible. So it goes, however, when people meddle with things they do not understand. The writer says further that he who settles in the Western part of North America almost never will be aware of the fatherland or the concerns left behind there and cannot even give an account of them. Worse lies could hardly be invented, and that lie is the more shameless because it is possible to know from public distributions that many letters from many parts of the far West, from simple people written to their relatives have arrived here. There is a regular exchange that continues between those who have emigrated and their relatives who remain here. The simplest farmer would be able to answer the writer from experience, you are a liar.

[305]

The writer says further that the emigrant stands naked before the plundering of the wild tribes that still remain. Perhaps he read this in a book of the previous century. If he knew the present situation he would not write such untruths, and if he does know, then he is even less reliable. No emigrant can settle outside the land approved by congress, and beyond

this land are the military outposts which guard against the robberies of the remaining tribes. North America has less trouble with escaped slaves, ^{from other states} about which the writer also speaks than the Netherlands has with the growing number of unashamed beggars. Where a man settles with some intelligent choice, he can be assured that at a few hour's distance he will come upon an inhabited spot, with which, because of the many rivers and rivulets, it is easy to trade. The writer, whoever he may be (we would like to know his name) doesn't have to think that we will allow ourselves to be scared off by his lying and exaggerating rhetoric. It is no rash decision, no silly egotism, but firm conviction by which we are driven, and such essays as those of the Handelsblad convince us even more. Here the proverb applies: he who proves too much, proves nothing.

[306] As it is with the description of North America, so it is with what the writer looks at in comparing our East- and West-Indian possessions. From reading that unusually desirable description the thought involuntarily presented itself that the writer had intentionally piled up so many manufactured untruths so that the stupidest reader would say that he doesn't mean it, everyone would discern the untruth so clearly that he gets the impression that the real object of the writer is to divert from our colonies and recommend North America. This method was used earlier also, for example, Erasmus in his In Praise of Folly; Marnix van St. Aldegonde in his Beehives. [Byentorff]

When, however, this is the intention of the writer, then we must make the observation that although this may be

permissible in abstract matters, the same is inexcusable in ¹
daily and practical concerns. There are always people who take
it literally, and although these may be few, when they allow
themselves to be misled, the author in the Handelsblad is really
the guilty reason. A commercial paper must be committed to
publishing such lead articles the contents of which give evidence
of impartiality, love of truth, and especially knowledge of
the subject. Knowledge of the condition and development of
the West of the United States can be of great use for commercial
people.

The State paper, which keeps quiet about the most important
matters until everyone already knows about them from somewhere
else, ^{at the meantime tells tall tales} ~~gives double evidence~~ that the same editors are thinking
about emigration. So we recently came upon a message from
certain returned Emigrants from Tubbergen in Vriesland, who
had lost everything in America and returned poverty stricken.
We find it ^{excellent} ~~unusual~~ that the Government by means of the state
paper gives hints and direction to the inhabitants of the
Netherlands. We must disapprove such a practice since this
is a government publication. Even ^{if} ~~though~~ the story is true
about a few people, we ask: what is the reason that they lost
everything? The government should have investigated the reasons
immediately. We expect that more of them who have emigrated
will have bad luck if they are headstrong and and won't listen
to good advice. He who commits himself wilfully to a matter
without knowledge, with rejection of good advice is deceived
in the Netherlands just as in America. Will people, for

[307]

instance, because Mr. Bouricius has impoverished himself with a stage coach project and heath development mention this example to give the impression that in the Netherlands one cannot be involved with methods of transportation or land development without becoming absolutely poor? If our government did as the Belgian government and allowed its reoresentatives in North America to investigate job opportunities personally in the various states and communicated this in the State journal, then we would once again take an interested look into the journal, while now it is considered almost universally as a useless wasterof space. Such articles in the government paper give us the impression of a kitty that acts as if it does not observe, but between times attempts to scratch with its claws. No, such manners as one sees in the Handelsblad and the State journal are neithe(royal nor loyal, they show no noble or honest character, and they would not wish to see in them a modernization of Netherlands trade or of the Dutch State.

As it is with the daily papers, so it is also with other opinion papers, though these like, genuine night owls, hide in the darkness of anonymity. Thus we saw recently in the Handelsblad a repeated announcement of a small ^{booklet} work directed against the wide-spread writing of the preachers Brummelkamp and Van Raalte along with a work about the notorious Stephan. We are not so innocent but that we can make something of such a combination, that the purpose is to look ^{for} a similarity between the ^{at} deceiver of himself and others, Stephan, and the two above-mentioned Ministers and perhaps others yet unnamed.

9

We must reject such practice in the strongest way. If anyone wishes to enter the lists against someone else's theories or practices, let him do it in a knightly fashion, let him do it honestly, let him do it openly. Does anyone expect to discover a second Stephan among Brummelkamp, Van Raalte and Scholte or among anyone else, let him say it openly and at the same time bring along the basis, the demonstrated proof. That Stephan, the deceiver, has gone to America with some of his ^{adherents} hangers-on and was discovered there as a deceiver is not really proof that someone else who has gone to America, is going to go, or travels in the company of others, is ^{like-wise} necessarily a deceiver.

No, all ignoble manners and exaggerated and untrue propositions will work together to make any upright person, and especially any upright Christian, ^{to have even more aversion for} more rejecting of the Netherlands, make him more eager to find a refuge, ^{elsewhere} where one at least does not have to be an eyewitness of the ^{closer} approaching ^{ing} decline of the fall of this once-blossoming State.

Tr.: H. ten Hoor